

direktøren mener, at saadan skal det være, og saa er det rigtigt. Og det er ret forstaaeligt, at saadan maa Forholdene blive under den nuværende Ordning.

Lad os se paa, hvad der er sket her med Hensyn til Statsbanernes Ledelse eller rettere sagt med Hensyn til Ministrenes Stilling siden 1901. Vi har siden da som Ministre for offentlige Arbejder haft — jeg kan maaske ikke huske dem alle — en Redaktør, en Jurist, to Landbrugere, en Haandværker og en Bankmand — jeg tror, jeg har faaet dem alle med —, men ingen af disse Mænd har haft den ringeste Anelse om, at de var udpegede til at skulle være Generaldirektørens nærmeste foresatte, saa de har ikke kunnet forberede sig derpaa. Der sidder maaske i dette Øjeblik i denne Sal en Mand, der om et halvt Aar vil blive Minister for offentlige Arbejder, og han aner i Dag ikke det mindste derom. Han kan derfor ikke forberede sig og sætte sig ind i Sagerne. Han vælges dertil, ikke som Følge af — i hvert Fald ikke i første Række —, at han er saa godt inde i Jernbaneforholdene og i den Henseende er saa fænomenal dygtig, at man ikke kan forbigaa ham, men fordi han er en Mand, der tilhører et bestemt politisk Parti. Naar saa denne Mand bliver Minister for offentlige Arbejder, gælder det ikke for ham, som for en Formand i Bestyrelsen for et Aktieselskab, at han bliver i sin Stilling, saa længe han har Medlemmernes Tillid, men dette afhænger af et Folketingsvalg. En Valgdags Resultater bestemmer, om han kan blive siddende som Minister eller ej. Han kan være udmærket dygtig, han kan endelig være kommet ind i Sagerne, kan endelig være naaet saa vidt, at han er sidestillet med Generaldirektøren, han kan i heldigste Tilfælde være naaet dertil, at Generaldirektøren nu sorterer under ham, saa fjernes han, og man tager en anden, og denne nye Mand vælges ogsaa under Hensyn til det politiske Parti; han tilhører, Jernbaneindsigten kommer i hvert Fald først i anden Række.

Nu skal Generaldirektøren stilles direkte under disse skiftende Ministre, den blivende Generaldirektør, Manden med den store Indsigt, der maaske kan være en Dygtighed, maaske ogsaa en Bureaukrat, der siger: Jeg alene raader; jeg er lige glad; hvad de mener i de forskellige Stillinger, min Villie skal være den raadende. Hidtil har Ministeren dog haft en Departementschef, altsaa en Institution, der ikke skifter, og denne Departementschef er

efterhaanden kommet ind i Jernbanesagerne, han refererer Generaldirektørens Henvendelse til Ministeren for denne. Han er Ministerens Raadgiver overfor Generaldirektøren. Nu fjerner man Raadgiveren, Generaldirektøren skal være alene, og man mener, at hvis Ministeren har Betænkeligheder med Hensyn til, hvad Generaldirektøren kommer med, kan han, som det ærede Medlem fra Frederikshavn (Thomas Larsen) sagde i Gaar, henvende sig til Finansudvalget. Ja, hvis Finansudvalget kun havde med Jernbanesager at gøre, kunde man maaske se nogen Betyggelse deri, men Finansudvalget kan mindre end et Jernbaneudvalg være inde i de mange Forhold, der vedrører Statsbanernes Styrelse, fordi det skal være alsidigt, i Løbet af 6 Uger behandle samtlige Ministeriers Budgetter og derfor gaa over alt med en Harefod. Resultatet er, at der maa komme til at mangle noget, der kan staa mod en Generaldirektør, der egenmægtig vil sætte sin Villie igennem. Jeg synes, at Lovforslaget fjerner nogle Mellemed, hvori der dog kunde ligge nogen Betyggelse, naar det sætter en Generaldirektør, der indenfor Statsbanerne er den eneraadende, under en Minister, der ikke kan være sagskyndig eller i hvert Fald i de fleste Tilfælde ikke er det. Det er et rent Træf, om man en enkelt Gang faar en, der straks kan staa ved Siden af Generaldirektøren med Hensyn til Indsigt i Statsbanernes Styrelse. Jeg vilde foretrække, at man gjorde Skridtet helt ud og sagde: Statsbanerne er en Institution, der skal ledes af en enkelt Mand, vi ser at finde en Dygtighed, han leder og styrer saa Statsbanerne, og Rigsdagen holder sin Næse ved sig selv, naar der ikke er Tale om Lønningsspørgsmaal eller nye Jernbaneanlæg. At have en Generaldirektør, der raader over det hele, der, medens Rigsdagen officielt vedtager og Ministeren officielt har Ansvaret, selv laver, hvad han finder for godt, finder jeg forkasteligt, det er ikke et Fremskridt. Kommissionen har sikkert, saa vidt jeg kan skønne, haft lignende Betænkeligheder, skønt den ikke siger det. Den siger, der burde oprettes et Jernbaneraad paa 15 Medlemmer, og det skulde være noget blivende, noget, der kunde være fra Led til Led. Dette Raad fjernes først af Generaldirektøren, derefter af Ministeren, der erklærer, at et saadant Jernbaneraad er af det onde. I og for sig er der heller ikke noget tiltalende ved at have dette nye Led; det kan jeg godt forstaa, men jeg synes, at hvis man fjer-